

Darko Komac

LJUDIŠČE

Pred mano leži
bolna žival

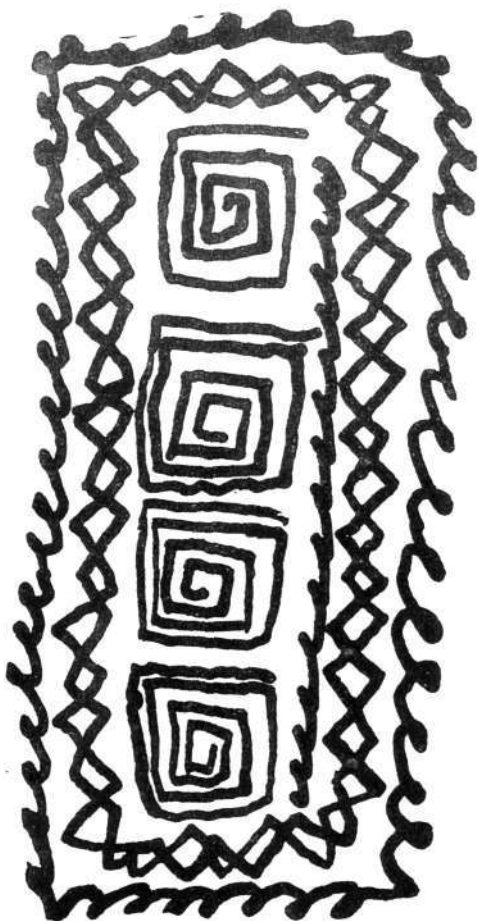
čas išče
sebi enakega grobarja

žival v krču
s pomlajenimi udi
ob razpadajočem trupu
z razbitinami besed
na gnijočem jeziku
leži
v sivini
svojega razmetanega črevesja
hrope pozno v noč
skozi stotera usta
z mrežastimi
osteklenelimi očmi
grebe v temo do jutra
osamljena drevesa
ji ob čeljustih
z izsesanimi krošnjami
pokrivajo žolto kožo

pred mano leži
bolna
s hropom zobatih verig
in nemim bežanjem
v svojem telesu
z razcefrano svetlobo
v svojih žilah

čas išče grobarja

moja usta so suha
kot njen s prahom
prekrit krik bolečine
moje oči prazne
kot okna
na njenem golem trebuhu

VRNITEV

(moji dolini)

Danes si lepa

z mojimi jagnjedi
v tihem naročju
ukradla si nebu
prstan modrine
za svoje oči

danes si lepa

v sivi tančici jeseni
ogrnjena s plaščem
suhga listja
kličeš viharje
na skalnato čelo
svojih vrhov

poljubim te
v svoji vmitvi

ko k mojim stopalom
primakneš
razbičane ustnice
svojih poti
ko mi med prste
samotnih ozar
v razklane dlani
sivih prodišč
ujameš pogled

poljubim te
v svoji vmitvi

ko čašo nagibam
se na jezik izlije mi
tvoje srce -
prgišče prsti

danes si lepa ...